

AASE BERG

Haggan

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Ställ en 99-åring inför rätta och Ni kommer att uppleva någonting liknande som vid läsningen av denna skrift. Detta verk ska läsas och hyllas på samma sätt som man beundrar Chamonixdalen och Rhône-glaciären.

Helene von Druskowitz

Jag girar för en idiot
men backar inte för ett hot.
Trycker du på knappen
så blir det svart sen.

Kartellen

Haggan

Jag är i kvinnofällan. Nu jävlar ska jag ut.

Jag tar mig ut med vapnet hagga. Jag blir nu en hagga. Och hagga är även ett verb. Att hagga. Det är en handling. En jävligt aktiv handling. Passa er, män. Särskilt du där, du vet vem du är. Eller nej, det gör du inte. Du bara trodde att du visste. Grav självöverskattning. Och gissa vem som fick betala priset. Typiskt män.

Jag kommer att hagga rakt igenom denna bok och förresten genom resten av livet också. Betyder: jag är inte längre hänsynsfull. Jag, kvinna, kommer hädanefter skita i att uppföra mig. Jag är inte behaglig. Jag vill inte längre vara i kärleksrelationernas konstanta förhandlingslägen, där kvinnan drar kortaste strået.

Jag tänker inte längre leva i världen ni har skapat. Under generationer som tjänsteande, känsloslav och sexleksak har jag lärt mig observans. Jag är hetta och kyla. Jag iakttar allt, jag vet allt, och jag kommer att använda det. Ni ser mina ögon svartna nu: drönarens pixlar, svartglödande pärlor i det vaga nattljuset.

En man lämnar aldrig sin bekvämlighet. Hela hans väsen utgår från medhavda rättigheter. En man förväntar sig: världsherravälde, vård och omsorg. Världsherravälde skaffar han själv, i rivalitet med andra män. Vård och omsorg finns det personal för: kvinnorna.

Män sviker alltid. På ett eller annat sätt kommer de att svika.

På ett eller annat sätt kommer vi, kvinnor, att hamna i

kvinnofällan. Vi går in med samma värde, men vi slutar
maktlösa.

Min fråga är: Varför?

Mitt krav är: Aldrig mer.

Thelma och Victor i minnets och kärlekens drömtid

Han säger hej, får sedan syn på en ollonborre, sätter sig på huk i gruset, fångar skalbaggen i handen med en kusligt blixtsnabb rörelse och tittar upp på henne med glad och öppen blick, *titta här, en ollonborre!*

Vilket jävla tjuvknep, men Thelma är lealöst förtvivlad, har dessutom varit ensam i dygnet det tar att åka tåg med många byten till ett obegripligt seminarium i Karlskrona. Det är tropisk skymning, hett, hon förvandlas av hetta, hon har sommarklänning, hinnor, spökblå och smeksamt fladdrande bomull. Det långsamt pumpande havet ångar av yrsel och fukt.

Han är muskelhård och hudmjuk, det kan hon se, nej, dofta, genom kläderna.

Den sugande attraktionen hos en kropp som vet vad den vill. Hon avsöker honom ögonblickligt, mannen hon aldrig träffat förr, och en formulering flaxar upp i hennes hjärna: *Kompakt koncentration.*

Ollonborren lyfter från hans solbruna hand, flyger in i den skimrande kvällen.

Och luften ska fortsätta klirra.

Tillit är samma sak som frihet

Det är ett möte mellan spöken, illusioner, hägringar och önskedrömmar. Thelma och Victor kastar sig in i den blinda idealiseringen. Men spökbilderna kan inte uppstå utan kärnan av djup verklighet. Kärnan som möjliggör mötet. Tilliten. Att våga föra, följa, upplösas i gemensam rörelse, falla in i varandras rytm utan att tänka. Det är en dans.

I *Dirty Dancing* ska Baby lära sig dansstegen av Johnny. Hon försöker vara teknisk, tittar på hans höfter. Han skakar på huvudet och pekar mot sina ögon: "Look into my eyes."

Det är erfarenheter som möts, genom kroppen. Behövs bara en blick för att veta. Eller en lätt beröring. När rytmen är gemensam, när djupet kallar finns tilliten där, och de förälskade älskar.

Det är som en flygdröm. Jag drömmer ofta flygdrömmar.

Jag går också ofta i sömnen.

Shapeshifters

Det finns inget sexigare än självförtroende.

Jag hette Thelma förr, när min självtillit fortfarande var oskadd. Jag tyckte om mig själv och jag var lätt att älska eftersom den banala men likväl sanna grundregeln är att den som älskar sig själv också blir älskad av andra.

Thelma var alltså en rätt skön personlighet, om jag får säga det själv. Solreflexer spelade över hennes sjöyta. Hon var både känslig och lyhörd, klok och skarp, hårdnackad ibland men sällan elak.

Dessvärre finns hon inte längre kvar som solid individ. Uppluckrad fladdrar hon djupt inne bland slöjorna och membranen, osalig mellan ridåerna som är vårt sammanblandade jag. Jag är så mycket mer kalejdoskopisk än hon var som ensam ägare av vår nuförtiden gemensamma kropp. Numera är jag oftast en haggga. Det finns inget osexigare än bitter aggressivitet. Det skiter jag i.

Haggan föddes i Thelmas hjärna genom ett vulkaniskt trauma i tillitens epicentrum. Vi är en dubbelnatur. Vi kallar oss alltså båda för jag nu.

Jag litar inte längre på någonting. Allt Thelma trodde var sant måste synas och avläsas i lögn-detektorn. Haggan är en svart röntgenstråle genom livslögnernas ödeland.

Thelma älskade Victor, Haggan vände honom ryggen när hon förstod vilket liv han var på väg att välja. Men vänta – var det ett hål av saknad vi skymtade i hennes rygg, som den urgröpta tomheten hos ett förbiflimrande skogsrå?

Jag står vid en krater av svartnad kärlek och minns. Vi ska nu följa två spår genom denna bok: det ljusa minnet och det mörka. Avgör själva vad som är verkligheten.